

ΕΙΣ ΤΟΙΧΟΣ

Ἐκ τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ παλαιοῦ πύργου, μόνος αὐτὸς ἀπέμεινεν ὀρθός, ἐκεῖ ἐπάνω, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ κωνοειδοῦς λόφου, τοῦ υπερκειμένου τῆς λίμνης, αὐτὸς μόνος, ὁ ὀπίσθιος. Τὸν εἶχε κτίσει ὡς λέγεται, τὸν γηραιὸν πύργον, τῶν

ἔδωκεν εἰς τὸ κάστρον τοῦτο ὅπερ οὕτως ἑκοδόμησεν, ὄχυρόν πανταχόθεν καὶ περίοπτον, καὶ εἰς αὐτὸ ἔμενεν, αὐθέντης κυρίαρχος τῆς περὶ τὴν χώρας. Ἐπειτα, ἐν τῇ αἰματηρᾷ δίνῃ τοῦ μεσαιῶνος, καθ' ἣν τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος ὡς ἵνα τὴν

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

Κομνηνῶν τις ἄλλοτε, πρὸ αἰῶνων ὄλων, πολὺ πρὶν νὰ ὑπάρξῃ Νέα Ἑλλάς, κατὰ τοὺς ζοφεροὺς βυζαντινοὺς καιροὺς, φιλοδοξήσας ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ λοιποῦ κράτους, καὶ νὰ ιδρύσῃ ἐδῶ, ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ, ἴδιον δεσποτάτον. Καὶ ἐν αὐτῷ ἔστησε τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὴν ἑδραν, καὶ τὸ ὄνομά του

λιπάνου μετὰ τὴν σάρκα τῶν ἀπείρων πτωμάτων ἄτινα ἐσκόρπιζον ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ζωογονήσουν διὰ τὸν ἀμητὸν τοῦ ἐλευθεροῦ μέλλοντος διήλκον μυρία φύλα καὶ γένη ἐρχόμενα καὶ παρερχόμενα ὡς νὰ παρεφέροντο ἀσυνειδήτως ὑπὸ τῆς ἀοράτου πτέρυγος πεπρωμένης τρικυμίας, ἀλλή-

λοδιαδόχως ἐστέγασε καὶ τῶν Ἀλβανῶν τὴν ὀρμὴν καὶ τῶν Σέρβων τὴν βίαν καὶ τῶν Φράγκων τὴν αὐθαιρεσίαν καὶ τῶν Τούρκων τὴν ὠμότητα καὶ τὴν ὑπεροφίαν τῶν Βενετῶν. Κατόπιν, ὅταν ὁ κοιμώμενος δούλος ἤρχισεν ν' ἀνασηκῶν τὴν πλάκα τῆς τυραννίας, ἀρματωλῶν καταφύγιον κ' ἐνδιαίτημα συχρὸν ἢ Ἐπανάστασις τὸν εὔρε. Καὶ ὕστερον ὁ Χρόνος, ὁ Χρόνος ὁ τελευταῖος τῶν κατακτητῶν καὶ ὁ ἰσχυρότατος τῶν ἐπιδρομέων, ὁ Χρόνος δι' ὃν ἐργάζονται νομίζεις ὅλοι οἱ ἄλλοι, τὸν παρέλαθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του, τὸν ὑπέταξεν εἰς τὴν κυριαρχίαν του. Μόλις τῶν περιστάσεων ἢ φορὰ ἢ ἡ μεταλλαγὴ τῶν ἐποχῶν ἀπεδίωξεν ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸν ἔσχατον τῶν κυρίων του, μόλις εἶδεν αὐτὸν ἀπομείναντα ἔρημον, ὡς νὰ ἐκαιροφυλάκτει τὴν στιγμήν, ἔσπευσεν. Αὐτὸς νὰ ὀρμήσῃ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς ἐπὶ λείας πολυτίμου, καὶ ἀόρατος οἰκίτηρ, ἀφανὴς ἐχθρὸς, ἐγκαθίδρυσεν ἐν αὐτῷ τὸ κράτος του. Ὅχι ὅμως διὰ νὰ δεσπόσῃ ἀπ' αὐτοῦ τῆς ἄλλης χώρας, νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ὄργανον ἀπειλῆς ἢ καταστροφῆς ἐναντίον τῆς, νὰ φυλαχθῇ ὑπὸ τὴν ἐρυμνότητά του καὶ νὰ ἀρθῇ ἐπὶ τοῦ ὕψους του διὰ νὰ εἶνε φοβηρώτερος πρὸς ἐκείνην. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, Αὐτὸς ἐπ' αὐτοῦ ἐννόει νὰ ἐξασκήσῃ τὴν δύναμίν του, κατ' αὐτοῦ ἐννόει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἰσχύν του. Ὡς ὁ ἀπηνέστερος καὶ ἐπιτηδειότερος τῶν πολιορκητῶν, ἤρχισεν ἅμα ἐγκαταστάς, βαθυδόν, νὰ τὸν ὑπονομεύῃ, νὰ τὸν ἀδυνατίξῃ, νὰ τὸν διασειῇ. Ἐν τῇ ὑπομονητικῇ βραδυτήτι, ἐν τῇ ἀσφαλεῖ νωχελείᾳ ἣν διδίδει ἡ βεβαιότης τῆς νίκης, ἀφήρσεν κατὰ μικρὸν πᾶν ὅ,τι παρεῖχεν αὐτῷ τὴν ἀλκίαν καὶ τὴν ῥώμην τὴν ἄλλοτε. Χωρὶς στρατῶν κινήσιν καὶ μαχῶν ἰαχὴν, ἤρεμα καὶ ἀθουρώως, κατέρριψεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐξωτερικὸν αὐτοῦ τεῖχος, οὐτινος ἔχνη μόλις τινὰ σώζονται. Τοὺς προμαχῶνας οἵτινες περιέστερον τὴν ὄφρυν τοῦ λόφου κατέβαλε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον. Μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν ἣτις παρέκειτο αὐτῷ μετεποίησεν εἰς σωρὸν λίθων ἠπλωμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἄμορφον τύμβον μαρμάρων. Καὶ ἔπειτα, ἤρχισεν λυμαινόμενος καὶ αὐτὸν τὸν βαρὺν ὄγκον τοῦ πύργου, ὑπέσκαψε τὰς ρίζας, κατέφαγε τὰς γωνίας, ἤνοιξε ῥήγματα, ἔτριψεν, ἔξεσεν, ἐξέδαρεν, ἐγύμνωσεν, ἀφείλε τὸ χῶμα, ἀφείλε τὴν ἀσβεστον, μετεκίνησε τοὺς λίθους, ἐτίναξε τὴν σκεπὴν χαμαί, συνεμάχησε μὲ τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἀέρα, ἐκρήμνισε τὸν ἕνα τοῖχον, ἐκρήμνισε τὸν δεύτερον, ἐκρήμνισε καὶ τὸν τρίτον, τοὺς ἐσώρυσεν καταγῆς ὡς ἀθλητὰς ὧν ἀγνωστος χεῖρ καὶ κρυφὴ νόσος κόπτει τὰ γόνατα καὶ λύει τὰ γυῖα, καὶ μόνον ἀπῆκεν αὐτόν, τὸν ὀπίσθιον, ὕστατον. Ἄραγε ἐξ ἀδήλου καὶ παραδόξου ἐλέους, ἢ διότι ἔχει εἰσέτι τὸ δέον σθένος, τὸ σθένος ὅπερ ἔλειψε ταχύτερον ἀπὸ τῶν ἄλλων, ν' ἀντιτάσσεται ἀκόμη εἰς τὸν ἀθέατον, τὸν ἐπιβουλον ἐπιδρομέα;

Τίς οἶδεν. Ἄλλὰ τοῦτο ἄγεσαι μᾶλλον νὰ ὑποθέσῃς, βλέπων αὐτὸν πῶς ἐπικάθηται, τὸσον στερωρῶς ἀκόμη, τῆς βάσεώς του. Ἐσχατος μάρτυς τοῦ τί ὑπῆρχεν ἐκεῖ, φαίνεται ὡς νὰ συνεκέντρωσεν εἰς ἑαυτὸν ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πεπτωκότων ἀδελφῶν του, ὡς νὰ κατέφυγεν εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ παλαιοῦ πύργου. Στενὸς καὶ ὑψηλός, πανύψηλος, ἐγείρει ἐπιβλητικὸν τὸ γιγαντώδες αὐτοῦ ἀνάστημα, καὶ ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς ἐκνευρίζει καὶ αὐτὸν καθημέραν, καὶ ἐνῶ οἱ λίθοι του ἀποσπῶνται ἐπίσης κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῶν γωνιῶν, καὶ ἐνῶ ἡ φθορὰ ἐπέθεσε κ' ἐπ' αὐτοῦ τὴν ἀπαισίαν σφραγίδα τῆς, βασιλικὴν ἔχει ἀκόμη τὴν παράστασιν καὶ παρ' ὅλην τὴν γυμνότητα καὶ τὴν μόνωσιν του θαρρεῖς ὅτι ὁ λόφος εἶνε ἀκόμη θρόνος δι' αὐτόν. Νομίζεις σχεδὸν, θεωρῶν πῶς ἴσταται ἐπὶ τῶν εὐρέων θεμελιῶν του, ὅτι ἐπιτήδες ἐκαλοκάθισεν ἐπ' αὐτῶν, ὡς διὰ νὰ πέσῃ ποτε μεγαλοπρεπέστερον. Καὶ ὑφούται ἐκεῖ, συθρωπὸς τὴν μορφήν, σιγηλός, σχεδὸν ἄγριος, ὡς βεβουθισμένος εἰς ἀλόκοτον ὄνειρον, μὲ τὰς βωθὰς πολεμιστῶν του χαινούσας καὶ τὸν παρηκμακότα του λιπόσαρκον κορμὸν, τὸν πελιδνὸν τὴν χροίαν καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς ὀστεώδη σκελετὸν περιέργου τέρατος. Πολεμιστῆς θὰ ἔλεγε στυγνός, τραυματίας καὶ μόνος περιωθθεὶς στρατεύματος, γενεᾶς, ἐποχῆς ὅλης. Ἐπὶ τῆς ἐντεῦθεν πλευρᾶς αὐτοῦ, ἐπάνω, εἰς τὸ ἀέτωμα, ἐπιγραφῆτις διακρίνεται, ἡμιεξηλειμμένη, δυσανάγνωστος, εἰς ποῖον ἴσως λέγουσα ἀνήκε, τίς τὸν ἔκτισε. Κ' ἐπὶ τῆς κορυφῆς του, ἐναέριος, σπόρος ριφθεὶς ἀπὸ τρελλὴν βεβαιὰ πνοὴν καὶ πῶς ριζώσας εἰς τὸν λίθον ἀδηλον, μία ἀγρία ἀπηδία ἔφυσε τοὺς χλωροὺς κλάδους τῆς. Ἄλλὰ καὶ ἐκείνη καὶ αὐτὴ, προσθέτου νομίζεις εἰς τὴν σιγηλὴν κατῆφιάν του, τὴν καθιστοῦν αἰσθητοτέραν. Τὴν ἐπιγραφὴν ἐκλαμβάνεις ἀκουσίως ἐπιτύμβιον, ὅπερ ἐχαράχθη ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτήδες, ὡσεὶ ἐν γνώσει καὶ προαγγελίᾳ τῆς ἀφύκτου τύχης ἣτις τὸν ἀναμένει. Καὶ τί φυτὸν σοῦ ἐνθυμίζει πόρρωθεν, τὸσον παράδοξον τόπον ἐκλέξαν νὰ ἀναφυῇ, τοὺς στεφάνους οἵτινες ἐπιτίθενται εἰς τοὺς νεκρούς. Κ' ἐν τούτοις, παρ' ὅλην τὴν συθρότητα καὶ τὴν σιγὴν του, λαλεῖ νομίζεις, λαλεῖ ὁ γηραιὸς τοῖχος δι' ὄλων τῶν πόρων του, διὰ τῶν λίθων του τῶν καταρρεόντων, διὰ τῶν πολεμιστῶν του τῶν χαινουσῶν, διὰ τῶν ὀπῶν ἃς ἠνοίξεν ὁ καιρὸς εἰς τὰ διερωγότα του πλευρά, ἀφ' ὧν ἐκφεύγει κατ' ὀλίγον ἡ ζωὴ του. Ἐν γλώσση ἀφράστῳ, ἀλλὰ πόσον εὐλήπτῳ, διηγεῖται πρὸς πάντα δυνάμενον νὰ τὸν ἐννοήσῃ ἱστορίαν ὅλην, τὴν ἱστορίαν τοῦ πολυκυμάντου βίου του, τὰς καταγίδας ἃς ὑπέστη ἢ τοὺς ἀγῶνας οὓς ἤγαγε, τοὺς λαίλαπας οὓς προὐκάλεσεν ἢ τῶν λαῶν τὰς συγκρούσεις εἰς ἃς παρέστη, τὰς θυέλλας ἃς εἶδε, στοιχείων πολέμους, ἢ τοὺς πολέμους, ἀνθρώπων θυέλλας, ὧν ὑπῆρξεν ἦρωα ἢ θεατῆς. Λέγει τὴν

δύναμιν ἦν ἐστέγασε καὶ τὴν ἰσχὺν ἦν ἔσχε καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἦν ἐνέκλεισε. Λέγει τὰ θαυμαστά γεγονότα τοῦ παρελθόντος, καὶ τὴν βοήν τῶν ἐνικυτῶν τῶν μεμακρυσμένων ἀπὸ πηγεῖ, καὶ μνημονεύει τῶν θορύβων τῶν ἄλλοτε, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀποικοιμένην μαρτυρεῖ. Καὶ ὕστερον, λέγει τὴν βαθμιαίαν ἐγκατάλειψιν, καὶ τῶν καιρῶν τὴν μεταβολήν, καὶ τὴν ματαίαν κατὰ τοῦ Χρόνου εἰς ὃν οὐδὲν δύναται ν' ἀντιστηῖ πάλιν, καὶ τὸ γῆρας τὸ βραδύ ἀλλ' ἀδυσώπητον, καὶ τὴν κατὰ τῆς ἀνηλεοῦς Εἰμαρμένης ἄσκοπον ἀντίδρασιν. Καὶ ἀφοῦ διηγηθῆ πάντα ταῦτα, θρηνεῖ θαρρεῖς τόρα, ἀφώνως ὡς ὅλοι οἱ γεναῖοι, ἀλλὰ πόσον πενθίμως, θρηνεῖ τὴν σημερινήν του μόνωσιν καὶ τῶν ἀδελφῶν του τὴν πῶσιν καὶ τὴν ἄφυκτον καὶ τυφλὴν μοῖραν, ἣτις μεταλλάσσει τῶν πραγμάτων τὴν ὕψιν, καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ρώμην καὶ τὴν ὑπαρξιν, καὶ μεταστρέφει τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος τὴν βέουσαν φύσιν, καὶ πότε ἐξαιρεῖ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἰδρυμάτων τοῦ Πολέμου τὴν ἀξίαν

καὶ τὴν εὐκλειαν καὶ πότε τῶν ἔργων καὶ τῶν ἰδρυμάτων τῆς Εἰρήνης ἀναδεικνύει τὴν χρησιμότητα. Καὶ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ κωνοειδοῦς λόφου ἐφ' οὗ ἴσταται, ἐπιφανὲς καὶ μελαγχολικὸν ἐρείπιον, πρόγονος ἐνδοξος κ' ἐπιθάνατος, ἀνωφελῆς ἀπομαχος καὶ ἄχρηστος, βλέπει πέραν τὸν κάμπον, τὴν Αἰτωλίαν πᾶσαν ἧς ἐπὶ τοσοῦτον ἄλλοτε ἐδέσποσε, τοὺς δρυμοὺς αὐτῆς καὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς καπνοφυτείας καὶ τὴν ἄλλην καλλιεργημένην γῆν καὶ τὸν ἀρτίτευκτον σιδηρόδρομον διερχόμενον ἐν τάχει καὶ συρίζοντα ὡς νὰ σαλιπζῆ ὀξέως τὸ ἐγερτήριον νέας ἐποχῆς, καὶ μυστικὴ ὀργὴ ἐξογκόνει βεβαίως τὰ ἄψυχα στήθη του, καὶ συναισθάνεται ἴσως καὶ αὐτὸς ὅτι εἶνε ζένος πλέον πρὸς τὴν ὑπ' αὐτὸν χώραν, κ' εὐρίσκει πιθανῶς καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ἀρκετὰ ἐζῆσε, καὶ ὅτι ἀργεῖ νὰ φυσήσῃ ὁ ἄνεμος ὅστις θὰ τὸν ρίψῃ καμμίαν νύκτα, ἐν πατάγῳ πετρῶν κυλιομένων, κάτω τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου του . . .

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΜΗΤΡΥΙΑ

Διήγημα

Συνέχεια· ἴδε σ. 75

Ἐπειτα τὴν στοργὴν τοῦ Παύλου καὶ τῆς Ἀνθῆς, τῶν ἡγαπημένων ὄρφανῶν, τὰ ὁποῖα ὡς ἴδια τέκνα θὰ περιεθαλπε, τὴν ἀνέπλασεν ὡς τὴν ἀγνοτάτην εὐτυχίαν τῆς νέας τῆς ζωῆς, τὴν προετίμα ὅλου τοῦ ὑλικοῦ ὄλθου, ὅστις τὴν ἐπεριμένεν ἐν τῇ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμοιοῖας οἰκίᾳ.

Τοῦτο ἐφαίνετο. Ὁ Παῦλος τὸ ἐβλεπεν εἰς ἕκαστον κίνημα, εἰς ἕκαστον βλέμμα, εἰς πᾶσάν τῆς λέξιν. Θὰ εἶχε μητροϊάν, οἷαν δὲν ὠνειρευθῆ ἀκόμη κανὲν τῶν ὄρφανῶν τοῦ κόσμου· θὰ εὕρισκε παρ' αὐτῇ τὴν συμβουλὴν φίλης πεφωτισμένης, τὴν ἀγάπην καρδίας σχεδὸν μητρικῆς. Πλὴν . . . ὑπῆρχε μία φοβερὰ ἐναντιότης, περίπτωσις παράδοξος καὶ ἀπίθανος, ἐν μυστικῶν κεκρυμμένων βαθύτατα, τὸ ὁποῖον ἂν ἐμάντευεν αἴφνης ἡ Ἐρμινία, μεθ' ὅλην τὴν στερότητα τοῦ χαρακτήρος τῆς καὶ τὴν γνῶσιν ἣν εἶχε τοῦ κόσμου, θάπτεμενεν ἄφωτος, θὰ ἐκλονίζετο ἀλγεινῶς τὸ στήθος τῆς καὶ θὰ διεστέλλοντο οἱ μελανοὶ τῆς ὀφθαλμοί . . .

Τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς ἐντρόμου ἐκπλήξεως ἀκαταρίστα ἐπιμόνως ἡ φαντασία τοῦ Παύλου, ἐν ᾧ τὴν ἐβλεπεν ἐνώπιον του καθήμενην, ἐν ᾧ τὴν ἤκουεν ὀμιλοῦσαν περὶ κοινῶν ἡδῆ καὶ ἀδιαφόρων θεμάτων, ἐν ᾧ ἀπῆντα ὀλιγόλογος καὶ ἀμήχανος εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς. Ἡ συνομιλία τῶν δὲν εὐρίσκατο ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸ σταθερὸν αὐτῆς στάδιον. Περιεπλανᾶτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἔλεγες, ἀσκόπως, περιμένουσα ἕως οὗ εἰσέλθῃ εἰς μίαν ἐπιθυμητὴν ὁδόν. Κάτι τὴν ὄθει, κάτι τὴν ἀνεχαίτιζεν. Ὁ Παῦλος ἠγωνίζετο νὰ ποφύγῃ ἐν θεμα· αὐτὴ τὸ ἐπέδιωκε παντὶ σθένει . . . Ἡ ὑπόκωφος πάλιν πα-

ρετάθη, ἀλλ' ὑπερίσχυεν ἐπὶ τέλους ἡ γυνή. Ἦρπασε ταχεῖα μίαν λέξιν, ριφθῆσαν ἀδεξίως ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου, καὶ ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν μελλόντων σχεδίων. Εὐθύς ἀπὸ τῶν πρώτων ὑπαινιγμῶν ὁ νέος ἠναγκάσθη νὰ διαστείλῃ τὰ χεῖλη του εἰς τὸ γλυκύτερον τῶν μειδιαμάτων, ἐξ ὧν ἐδύνατο νὰ ἐπιτηδευθῆ, συνθλίβων συγχρόνως εἰς τὰς χεῖράς του μὲ νευρικὰς συγκινήσεις, τὸ ἰόχρουν αὐτοῦ μετὰξινον μανθῆλιον. Ἡ Ἐρμινία ἐξηκολούθει εὐπαρησίαστος· ἡ γλῶσσά τῆς ἐκινεῖτο πλήρης ἀγάπης καὶ εἰλικρινείας· ἐφαίνετο τὸσον εὐδαίμων, τὸσον εὐχαριστημένη!

« Ὁ Θεὸς μοῦ ἐπεφύλασσε μίαν εὐτυχίαν, — τῷ εἶπε μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων — τὴν ὁποίαν, νομίζω, οὔτε ἐγὼ οὔτε καμμία ἄλλη κόρη ἐφαντάσθη ποτέ. Γίνομαι μήτηρ, προτοῦ νὰ γίνω μήτηρ· καὶ τὰ πρῶτά μου παιδιὰ θὰ ἦνε δύο πλάσματα ἐξαιρετά, ἀνεπτυγμένα, λατρευτά, ὅσον εὐχομαι νὰ ἦνε καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ θάποκτῆσῃ κατόπιν. Ἄχ, φαντάζομαι τὴν ἀγάπην, ποῦ θὰ μας συνδέῃ ὅλους ἐκεῖ μέσα . . . αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τόρα . . . ἀγαπώμεθα προτοῦ κάμωμεν ὅλοι μας μίαν εὐλογημένην οἰκογένειαν. Σένα πρὸ πάντων, Παῦλε μου, ἔχεις ἐκτιμῆσει τόρα πειὰ πόσο σ' ἀγαπῶ. Τὸ ὄνομά μου, προφερόμενον ἀπὸ τὸν πατέρα σου, δὲν θάντηχῆ 'στ' αὐτιά μου τόσο γλυκά, ὅσον ἓνα ὄνομα τοῦ θάκούει ἀπὸ τὰ δικά σου χεῖλη . . . Εἶσαι νέος καὶ τόρα ἐμβαίνεις εἰς τὸ στάδιόν σου. Σὲ περιμένουν ἡμέραι ἐνεργείας, ἡμέραι ἀγώνων, ἡμέραι δοκιμασιῶν — ποῖος ἤξεύρει! — ἡμέραι θριάμβων. Θὰ σε φρουρῇ καὶ θὰ σε ἀνταμειβῇ ἡ